

Örökrangadók - Mesejáték labdával

2014 május 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

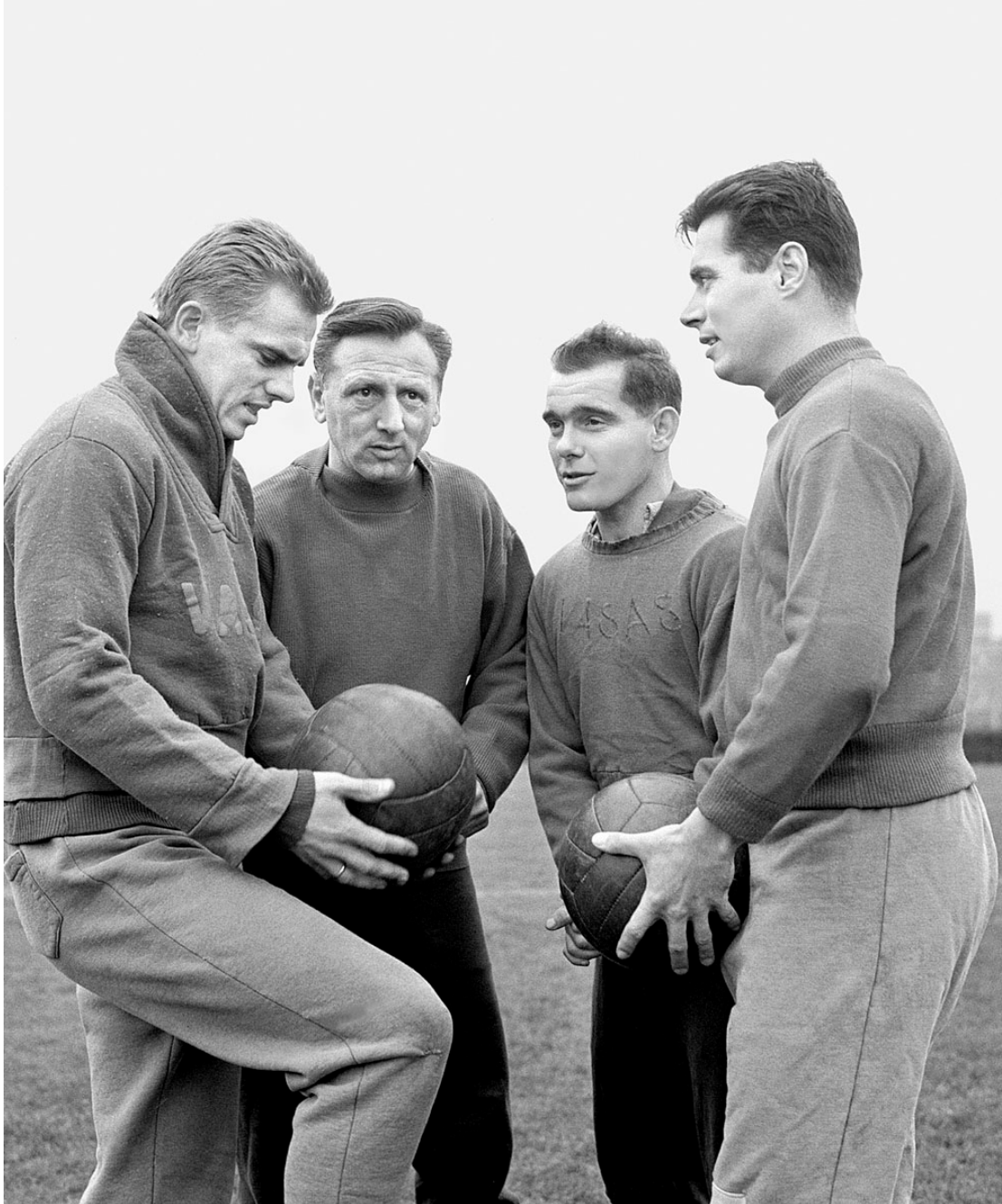
Még nincs értékelve

Mérték

Na, gyerekek, ma olyat fogok mesélni, amelyet elképzelni sem tudtok, pedig nem Andersen vagy Benedek Elek bácsi kincsestárából való a történet; annyira igaz, mint az, hogy itt ülök. Volt két magyar futballista...

Látom, csodálkoztok nagyon, pedig – bizony mondom – nemhogy kett?, ezerkett? is volt valamikor, jöllehet már az

apukátok sem látta Őket, csupán a nagypapától hallott felülük. A szóban forgó két játékos elhatározta: oltárhoz vezeti szíve választottját. Kilencszázhatvankettő novemberét írtuk, az NB I-es szezon már véget ért, az idényben csupán a Vasas–Feyenoord BEK-visszavágó maradt hátra. Hogy mi az a BEK? Kicsikéim, annak idején így hívták a Bajnokok Ligáját. Nem, nem NB II-es középcsapat, hanem az első osztály aranyérmese képviselte Magyarországot, sőt a korabeli Vasas akkora favorit volt, hogy az 1-1-gyel zárult rotterdami mérkőzés után Illovszky Rudolf, az angyalföldi edző hozzájárult: Ihász Kálmán és Mészöly Kálmán a visszavágót követően, 29-én és 30-án pecsételje meg frigyét az imádott lánykával.

Ha már úgy is biztos a továbbjutás, hadd érjenek másképp is révbé a fiúk...

Ám a budapesti találkozó a vártnál jóval nehezebb volt, Machos Ferenc – a zöld gyeptanár urainak egyike – épphogy 2-2-re mentette a meccset a nyolcvanhetedik percben. Ez aztán bonyodalmakat okozott, mert abban az időben még nem számított az idegenben elért több gól, így azonosság esetén harmadik mérkőzést rendeztek a nemzetközi kupákban. Az európai szövetség Antwerpent és december tizenkettedikét jelölte ki helyszínnek és időpontnak, mire Illovszky mester azzal fordult Ihászhoz és Mészölyhöz: reméli, nem zettek be még a nászútra, mert abból nem lesz semmi. Hogy mi az a nászút? Tudjátok, régi szokás, hogy az egybekelés után a férj és a feleség elutazik pihenni... Az Ihász és a Mészöly családnak azonban egyetlen éjszakát engedélyezett a tréner – aki egyben esküvői tanú is volt – a margitszigeti Nagyszállóban, már csak azért is, mert a Vasasnak december 14-én

Latin-Amerikába kellett indulnia. Antwerpenből már hazá sem jött, hanem Párizsba ment a csapat, és a francia fővárosból repült a túra első állomására, a kolumbiai Cali városába.

A két fiatalasszony sírt, sírdogált, de nem volt mit tenni: amint kimondta a boldogító igent szíve választottjának, már – átmenetileg – el is köszönt tőle... Könnyek Antwerpenben szintén hullottak, mert a belga városban, ahol 60 ezer néző töltötte meg a stadiont, a holland együttes 1-0-ra legyőzte a (nem csak itthon) esélyesebbnek tartott Vasast. A magyar csapat tagjait nem vigasztalta, hogy a Les Sports című brüsszeli lap „az év legszebb európai kupamérkőzésének” nevezte a találkozót, és honfitársaink körében az sem érdekelt senkit, hogy Eddy Graafland, a rotterdamiak 47-szeres válogatott, 1970-ben BEK-győztes kapusa volt a mezény legjobbjá, a beszámolók szerint egyenesen „hibátlanul védett”. Látom, csudálkoztok, de az akkori magyar futballvilágban emberfia nem keresett kifogásokat, csak az eredmény számított, márpedig a Vasas nem jutott a legjobb nyolc közé. (Annak ellenére sem, hogy itthon az újságok már azzal kezdtek foglalkozni: miként kell felkészülni a francia Reims elleni negyedöntésre.)

A kiesés a hetedhét határon (Óperenciás-tengeren) túli turnét persze nem érintette: a portyát már hónapokkal korábban lekötötték az angyalföldiekkel. Akiiket nem csupán minálunk ismertek: a játékosok olyan hírnévre tettek szert Dél-Amerikában is, hogy a hatvanas években szinte minden esztendőben meghívták őket a térség különböző országaiba. Ugyanilyen szívesen látták az FTC-t és az Újpestet is, így aztán e három budapesti csapat legjobbjai 1962-ben egyaránt kétben. A zöld- és a lila-fehérek januárban és februárban vendégszerepeltek arra felé, a piros-kékek, ugye, az év végén követték őket, és közben volt egy világbajnokság Chilében, a magyar válogatott keretében öt angyalföldi (Szentmihályi Antal, Ihász, Mészöly, Sárosi László, Farkas János) és egyaránt négy ferencvárosi (Mátrai Sándor, Albert Flórián, Rákosi Gyula, Fenyvesi Máté), valamint újpesti labdarúgóval (Sóvári Kálmán, Solymosi Ernő, Göröcs János, Kuharszki Béla).

De ezzel még nincs vége a mesének, ahogyan a piros-kékek túrája sem fejeződött be az esztendő utolsó napjával. Sőt a főműsor – öt korábbi fellépés után – csak 1963. január 11-én kezdődött Mexikóban a Pentagonal (azaz öt csapatot felvonultató) tornával, amelynek hivatalos megnyitóján még csupán a Vasas zászlaját vitték körbe a guadalajarai stadionban, mert az együttes akkor éppen Guatemalában tartózkodott. Az ottani válogatottat 6-3-ra verte úgy, hogy a helyi játékvezető három tizenegyest ítél a házigazdák javára, ám Szentmihályi két büntetőt kifogott, Farkas, Machos és Kékesi Mihály pedig kétkét gólt elhelyezett a vendéglátók hálójában. Először a karácsonyt meg a szilvesztert Costa Ricában töltötte a csapat, és nonstop karneválban volt része, mivel a karibi országban az esztendő utolsó hetében tartják a cukornád ünnepét is. Ám a forгатagban ami követeink nem vegyülhettek el, mert december 29-én és január elsején is játszaniuk kellett, sőt az előbbi alkalommal, a Saprissa elleni 3-2-es győzelem alkalmával Costa Rica köztársasági elnöke személyesen üdvözölte a szereplőket, mielőtt elvégezte a kezdőrugást.

Csinnadratta, hej, a magyarok körül Mexikóban is volt, pláne azután, hogy a Vasas előbb 2-1-es sikert aratott az Atlas ellen, majd 2-0-ra felülmúlta a Nacionalt. A győzelmekért azonban nagy árat kellett fizetni: sorra dőltek ki a piros-kékek kulcsemberei. Árkó Nándor, a csapat orvosa azt mondta, hogy ennyi sérülttel soha nem volt dolga, Illovszky szakvezető pedig áldotta az eszét, amiért az MTK-tól kölcsönkérte Bödör Lászlót és Szimcsák Istvánt. Bödör amúgy máig „vasas”: noha már nyolcvanesztendő, olykor még napjainkban is esztergál, ahogyan tette azt hosszú évtizedeken át. Vele és Hungária körüli társával együtt a következő tizennyolc futballista vett részt a portyán (bogaraim, érdemes megjegyezni ezeket a neveket!): Szentmihályi, Varga László (kapusok), Ihász, Bakos Sándor, Mészöly,

Kárpáti Béla, Sárosi (védők), Bundzsák Dezső, Sas Gyula, Bárfy Antal, Mathesz Imre, Berendy Pál (fedezetek), Pál Tibor, Kékesi, Bödör, Machos, Farkas, Szimcsák (csatárok). Közülük tizennégyen voltak vagy lettek válogatott labdarúgók, de a harmadik mexikói mérkőzés előtt nem érezték olyan jól magukat, mint a címeres mezben, mert 1800 kilométert kellett utazniuk autóbusszal Guadalajarától Monterreyig és vissza. Összesen huszonnégy órát töltöttek a társasgépkocsiban, s közben 1-1-et játszottak a helyi együttesel. Ezzel ugyanúgy öt pontjuk volt, mint a Palmeirasnak – akkoriban csak két pont járt a győzelemért –, vagyis a torna utolsó fordulójában valóban a döntőt rendezték a magyar és a brazil csapat között.

A bicegő Mészöly és Sárosi nem léphetett pályára, Machosnak is fáj a lába, de ő vállalta a játékot, akárcsak az a Bödör, akinek Monterreyben össze kellett kapcsolni felrepedt szemöldökét. Az utóbbi kettőt aztán kénytelen volt lehívni Illovszky edző, Matheszt pedig ölben kellett levinni a pázsitról. Ez már 1-0 után történt, mivel a Vasas gyorsan vezetést szerzett: Machos átadásából Farkas alig tíz perc múltán felavatta az ellenfél kapusát, Valdirt. A hátrányt, mondhatni, nehezen viselte a vetélytárs: Djalma Santos leütötte Bundzsákot, Vava pedig Ihászt. Édeseim, ezek a brazilok nem ökölvívók, hanem egyaránt kétszeres világbajnok labdarúgók voltak... A csatárt ki is állították, a Palmeiras mégis fordított: egy szögletűgás után Paulo Leao igazolta becserelésének jogosságát, majd

Cardoso menthetetlen szabadrúgással lepte meg Szentmihályit. A vereség legalább annyira fájt, mint valamennyi sajtó testrész, mert annak idején az is szomorúságot keltett, ha egy magyar csapat egyetlen góllal alulmaradt egy brazillal szemben. (Bár 1962-ben a futballista táncegyüttes, a riói Botafogo a chilei Santiagóban 4-1-re kalapálta el a Ferencvárost, majd Mexikóvárosban 4-2-re az Újpestet. A második találkozón minden idők legtrükkösebb jobbszélsője, a szintén kétszeres világbajnok Garrincha mesterhármast ért el.)

Kárpótlást a magyar vándorok számára csak az jelentett, hogy január 29-én végre hazaérkezett a Vasas. Az esküvők óta két hónap telt el, s ez idő alatt Ihász és Mészöly kétszer-háromszor látta szerelmes hitvesét...

Az itthoni futball utóbbi évtizedei alapján nem feltétlenül állítható, hogy boldogan élnek, míg meg nem halnak.

ÖRÖK RANGADÓK

PALMEIRAS–VASAS 2-1 (0-1)

1963. január 25., Guadalajara, 30 000 néző. Jv.: Gonzalez (mexikói).

Palmeiras: Valdir – Djalma Santos, Valdemar Carabina, Aldemar, Nelson – Zequinha, Helio Burini – Gildo (Paulo Leao, 46.), Alencar, Vava, Cardoso.

Vasas: Szentmihályi – Bakos, Kárpáti, Ihász – Bundzsák, Mathesz (Berendy, 36.) – Pál II, Bödör (Kékesi, 59.), Machos (Sas, 59.), Farkas, Szimcsák. Gól: Farkas (11.), Paulo Leao (48.), Cardoso (53.).

Hegyí Iván - nol.hu

A cikk eredeti változata itt olvasható:

http://nol.hu/sport/20140125-mesejatek_labdaval-1440311

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk" számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
